

Arrest

nr. 246 569 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2020 dient verzoeker, in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister op 29 juni 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2020 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Armenië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde [A.R.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW Morsel dd 09.030.2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen leefloon of financiële steun ontvangen.*
- Loonbrieven referentiepersoon maanden oktober, november, december 2019 [A.D.] BVBA en loonbrieven tewerkstelling BVBA [P.H.S.] periode september 2019 tot en met februari 2020 en arbeids-overeenkomst.*
- Ontvangstbewijzen via Small World van verzenden van geld in de periode van 2018 - 2019.*
- Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van betrokkene geregistreerd staat. Een bewijs dat betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België werd niet voorgelegd. Het attest dd. 19.06.2020 dat werd bekomen in de consulaire afdeling van de Armeense Ambassade dateert van na betrokkenes vertrek uit het land van herkomst. Het spreekt bovendien enkel over de situatie op datum van het attest, en spreekt zich niet uit over het verleden. In die zin kan de relevantie van het attest niet worden vastgesteld.*

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat er wel degelijk stortingsbewijzen werden voorgelegd. Echter, gelet onvermogen niet afdoende werd aangetoond, kan heden niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.01.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader

van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

[...]

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), doch stelt dat verzoeker niet aantoonde effectief onvermogen te zijn om reden dat het attest dd. 19.06.2020 dewelke werd bemachtigd in de consulaire afdeling van de Armeense Ambassade van na verzoekers vertrek uit het land van herkomst dateert.

Het zou bovendien enkel betrekking hebben op een situatie op datum van het attest, en spreekt zich niet uit over het verleden. Derhalve wordt dit attest niet in aanmerking genomen door verwerende partij.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege hem.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoekenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing daarentegen niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Verwerende partij toont niet aan dat verzoeker in Armenië arbeid zou hebben verricht.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist.

TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Verzoeker werd gedurende de periode 08/02/2018 t.e.m. 06/12/2019 financieel ondersteund door zijn Belgische moeder.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van verzoeker geregistreerd staat.

Verzoeker heeft in de besteden aanvraag tevens aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen dd. 19/06/2020 vanwege de Armeense Ambassade.

Echter, dit attest werd verkeerd vertaald door de beëdigde tolk waarbij de vermeldingen inzake de periodes waarop het attest betrekking zou hebben niet in de beëdigde vertaling werden opgenomen.

Verzoeker heeft dit element onmiddellijk aan verwerende medegedeeld en heeft de juiste beëdigde vertaling aan zijn dossier gevoegd, behept met een schrijven van de beëdigde tolk, alwaar zij expliciet verklaarde een menselijke fout te hebben gemaakt door enkele vermeldingen niet te vertalen.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging en dat verzoeker niet kan worden afgestraft voor een fout van de beëdigde tolk, temeer daar op het origineel attest de vermeldingen inzake de betrokken periodes effectief vermeld werden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*. R.W. 1982-1983, 963.)."*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds werd aangegeven, diende verzoeker op 10 januari 2020 een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische moeder. Er blijkt niet dat deze laatste haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende. De door verzoeker beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er

wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]”.

Verzoeker beriep zich specifiek op de hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Het wordt niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De voorwaarde van het ten laste *“zijn”* in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde artikel 40ter, § 2 uitdrukkelijk sprake is van familieleden die *“de Belg [...] vergezellen of zich bij hem voegen”*, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoeker betwist in wezen ook niet dat hij dient aan te tonen dat hij van in het land van herkomst ten laste is van zijn Belgische moeder.

In zoverre verzoeker nog een algemene en theoretische uiteenzetting geeft over het begrip *“ten laste zijn”* in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, herhaalt de Raad dat in het voorliggende geval niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds gebruik heeft gemaakt van haar recht van vrij verkeer als burger van de Unie. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is

gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Verzoekers aanvraag is gesteund op artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 *‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’* werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamd “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie”* (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn in de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

Verzoeker gaat verder uit van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing waar hij voorhoudt als zou hieruit blijken dat verweerder aanvaardt dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van zijn Belgische moeder. In de bestreden beslissing wordt integendeel geoordeeld dat verzoeker, aan de hand van de voorgelegde stavingstukken, heeft nagelaten het vereiste bewijs van het ten laste zijn te leveren. Zo kan hierin worden gelezen: *“Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat er wel degelijk stortingsbewijzen werden voorgelegd. Echter, gelet onvermogen niet afdoende werd aangetoond, kan heden niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.”* Inzake het door verzoeker als bewijs van onvermogen voorgelegde attest van de Armeense ambassade van 19 juni 2020 wordt vastgesteld dat dit dateert van na het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst en dit attest zich verder enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest, en dus niet over de situatie toen verzoeker nog verbleef in het land van herkomst. Bijgevolg staat volgens verweerder de relevantie van dit attest niet vast. Om de voormelde redenen is verweerder van oordeel dat het bewijs van het ten laste zijn niet werd geleverd.

Verzoeker benadrukt dat hij het bewijs heeft geleverd dat hij structureel materiële steun heeft ontvangen van de Belgische referentiepersoon. Nog merkt hij op dat hij het bewijs heeft geleverd dat hij geen onroerende goederen bezit in zijn land van herkomst. Dit alles wordt op zich niet betwist in de bestreden beslissing. Verweerder erkent in zijn beslissing dat verzoeker bij zijn aanvraag meerdere bewijzen van geldstortingen van zijn Belgische moeder in de jaren 2018 en 2019 heeft voorgelegd, maar wijst erop dat verzoeker, opdat kan worden aangenomen dat hij effectief ten laste is van zijn Belgische moeder zoals vereist in de regelgeving, ook moet aantonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst en hij dus daadwerkelijk van de overgemaakte steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoeker geeft zelf ook reeds aan dat hij *“tevens [moet] aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg”*. Hij geeft dan ook niet aan de beoordeling dat het onvermogen in het land van herkomst ook moet worden aangetoond op zich te betwisten, minstens toont hij het onwettig of kennelijk onredelijk karakter ervan in de voorliggende zaak niet aan.

Concreet wijst verzoeker er enkel op dat hij het bewijs van onvermogen in zijn land van herkomst heeft willen aantonen met het attest van 19 juni 2020 van de Armeense ambassade en dat de beëdigde tolk dit attest niet volledig correct had vertaald, nu *“de periodes waarop het attest betrekking zou hebben niet in de beëdigde vertaling werden opgenomen”*. In dit verband merkt de Raad echter op dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing kon voortgaan op de vertaling van dit stuk door een beëdigde tolk zoals deze was voorgelegd door verzoeker. Zelfs al kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de vergissing in de vertaling niet zijn fout is, toont dit nog niet aan dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing enige onwettigheid of onregelmatigheid heeft begaan die de vernietiging van de beslissing kan rechtvaardigen. Er kan niet worden aangenomen dat verweerder er kennis van diende te hebben dat er een fout in de vertaling was geslopen. Verzoeker heeft deze fout in de vertaling ook maar aan het bestuur gemeld nadat de bestreden beslissing reeds was genomen. Hij heeft de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij de correcte vertaling van het attest wordt neergelegd.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder, gelet op de gegevens zoals deze bij hem voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ten onrechte heeft vastgesteld dat op basis hiervan het vereiste bewijs van onvermogen in het land van herkomst, voorafgaand aan de komst naar België, niet kon worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat verweerder niet aantoont dat hij in Armenië arbeid zou hebben verricht, wordt benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van het '*ten laste zijn*' op verzoeker rust.

Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de wet, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS